

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové. Ph. D. a JUDr. Aleše Korejtky ve věci **žalobce České sdružení Církve adventistů sedmého dne**, IČ: 63831244, Peroutkova 57, 150 00 Praha 5 – Smíchov, proti **žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje**, Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2013, č.j. KrÚ – 57254/128/2013/OMSŘI/Sou, sp. zn. SpKrÚ 57254/2013,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 18. 11. 2013, č.j. KrÚ – 57254/128/2013/OMSŘI/Sou, sp. zn. SpKrÚ 57254/2013, a rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 10. 7. 2013, č. j. MmP 35867/2013, sp. zn. SÚ 40552/2011/Pa, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3.000,-- Kč.

O d ů v o d n ě n í :**I.****Žalované rozhodnutí a žaloba**

Rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje (dále též „žalovaný“ či „odvolací správní orgán“) ze dne 18. 11. 2013, č.j. KrÚ – 57254/128/2013/OMSŘI/Sou, sp. zn. SpKrÚ 57254/2013, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 10. 7. 2013, č. j. MmP 35867/2013, sp. zn. SÚ 40552/2011/Pa, jímž byla podle § 149 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), s odkazem na negativní závazné stanovisko Úřadu městského obvodu Pardubice IV ze dne 25. 4. 2012, č. j. OIDŽPHS/1888/2011/2012, zamítnuta žádost žalobce o vydání rozhodnutí o umístění stavby s názvem „Volnočasové a křesťanské centrum Pardubice“ (dále též „stavba“). Úřad městského obvodu Pardubice IV ve zmiňovaném stanovisku konstatoval, že „*nesouhlasí s dopravním řešením, konkrétně s navrženým počtem parkovacích míst*“ a „*požaduje zvýšit počet parkovacích míst na počet 32 stání, z toho 2 stání pro imobilní návštěvníky*“.

Proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 18. 11. 2013, č.j. KrÚ – 57254/128/2013/OMSŘI/Sou, sp. zn. SpKrÚ 57254/2013 (dále též „žalované rozhodnutí“), podal žalobce žalobu, v níž namítal, že vyjádření Úřadu městského obvodu Pardubice IV ze dne 25. 4. 2012, č. j. OIDŽPHS/1888/2011/2012, bylo „*bez opory v platném právu považováno za závazné stanovisko ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu*“, a proto nebylo možno s odkazem na něj žádost žalobce zamítnout, jak to učinil správní orgán prvního stupně (§ 149 odst. 3 správního řádu), jehož postup následně aproboval žalovaný. Nezákonným je dle žalobce i úkon Magistrátu města Pardubic označený jako sdělení ze dne 22. 10. 2013, č. j. MmP 61077/2013, neboť Magistrát města Pardubic v rozporu s § 149 odst. 4 správního řádu „závazné stanovisko“ Úřadu městského obvodu Pardubice IV ze dne 25. 4. 2012, č. j. OIDŽPHS/1888/2011/2012, nepotvrdil, ale pouze žalovanému sdělil, že „*neshledal důvody k zahájení přezkumného řízení*“ (§ 149 odst. 5 správního řádu).

Dále žalobce žalovanému vytkl, že měl žádost žalobce projednat s účastníky (§ 87 odst. 1 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů, dále též „stavební zákon“) a že ho zkrátil na právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, když mu stanovil pouze 7 denní lhůtu k realizaci tohoto práva. Nadto následně v odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný na vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí nijak nereagoval, stejně jako na řadu jeho odvolacích námitek, což činí dle názoru žalobce jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalovaný zejména přesvědčivě nezdůvodnil, proč považoval za nesprávný výpočet potřebného počtu odstavných a parkovacích stání předložený žalobcem (výpočet projektanta stavby Ing. H. S., autorizovaného inženýra pro dopravní stavby /16 stání – z toho jedno pro osoby tělesně postižené/) a proč se naopak (kupodivu v rozporu se „závazným stanoviskem“) přiklonil k výpočtu společnosti Atelier "AURUM", s. r. o. (18 + 1 jedno stání pro osoby tělesně postižené). Tvzení žalovaného, že výpočet společnosti Atelier "AURUM", s. r. o., byl užit proto, že byl pro žalobce „*nejpříznivější*“, nemůže dle žalobce obstát, neboť pro žalobce „*nejpříznivější*“ byl výpočet projektanta stavby.

Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 22. 4. 2014 a 28. 4. 2014 uvedl, „*při ve svém rozhodování posuzoval rovněž stanovisko ÚMO Pardubice IV vydané pod č.j. OIDŽPHS/1888/2011/2012 ze dne 25. 4. 2012.*“ Stanovisko bylo vydáno dle ust. § 40 odst. 5 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „silniční zákon“). Z tohoto ustanovení dle žalovaného vyplývá, že bylo vydáno příslušným správním orgánem (ve spojení s obecně závaznou vyhláškou č. 12/2006, kterou se vydává statut města Pardubic, ve znění později vydaných obecně závazných vyhlášek). Žalovaný si je vědom toho, že „*ve výše uvedeném ustanovení silničního zákona je uvedeno, že obce vykonávají působnost silničního správního úřadu ve věcech místních komunikací a veřejně přístupných účelových komunikací, nic však o vydávání závazných stanovisek.*“ Je však třeba dle žalovaného poukázat i na § 44 odst. 1 silničního zákona, dle kterého stanoviska uplatněná k politice územního rozvoje a územně plánovací dokumentaci nejsou správním rozhodnutím. Souhlasy a stanoviska vydávaná podle tohoto zákona jako podklad pro rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu nebo územní souhlas anebo ohlášení stavby jsou závazným stanoviskem podle správního řádu a nejsou samostatným rozhodnutím ve správním řízení. Z posledně citovaného ustanovení silničního zákona je dle žalovaného nepochybné, že zákonodárce „*zvláštním právním předpisem*“ rovněž myslel stavební zákon. Dle názoru žalovaného je proto stanovisko Úřadu městského obvodu Pardubice IV ze dne 25. 4. 2012, č. j. OIDŽPHS/1888/2011/2012, závazným stanoviskem ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu.

Pokud jde o námitky žalobce týkající se údajného zásahu do práva garantovaného § 36 odst. 3 správního řádu, pak žalovaný uvedl, že sedmidenní lhůtu považuje za dostatečnou, procesní práva žalobce nebyla dotčena. Žalobce se k podkladům pro rozhodnutí ostatně vyjádřil, nicméně neuvedl žádné nové skutečnosti, a proto se jeho vyjádřením žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nezabýval. Žalovaný je též přesvědčen, že jeho rozhodnutí je plně přezkoumatelné, neboť se vyjádřil ke všem základním námitkám žalobce. Pokud jde o výpočty potřeb odstavných a parkovacích stání, žalovaný uvedl, že „*při rozhodování použil pro žalobce nejprůzračnější výpočet*“.

Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Posouzení věci krajským soudem

Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalované rozhodnutí a dospěl k závěru, že **ž a l o b a j e d ů v o d n á .**

Předně je vhodné připomenout, že správní orgán prvního stupně jednoznačně ve výrokové části svého rozhodnutí, které následně jako věcně správné a zákonné potvrdil žalovaný, uvedl, že rozhodnutí vydává „s odkazem na ustanovení § 149 odst. 3 správního řádu“, dle kterého **jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne**. Správní orgán prvního stupně i žalovaný (jak je patrné z předposledního odstavce odůvodnění žalovaného rozhodnutí) tak zjevně vycházely z toho, že stanovisko (vyjádření) Úřadu městského obvodu Pardubice IV ze dne 25. 4. 2012, č. j. OIDŽPHS/1888/2011/2012, je závazným stanoviskem ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. S tímto právním hodnocením výše zmíněného úkonu Úřadu městského obvodu Pardubice IV se však krajský soud neztotožnil.

Dle § 149 odst. 1 správního řádu závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.

Z výše uvedeného je patrné, že ne každé stanovisko či vyjádření správního orgánu je závazným stanoviskem ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Závazné stanovisko musí být vydáno na základě zákona, který stanoví, za jakých podmínek (v jakých případech) je stanovisko vydáváno. Příkladem budiž souhlas Ministerstva vnitra či příslušného orgánu Policie České republiky se zvláštním užíváním pozemní komunikace podle § 25 odst. 2 silničního zákona či s umístěním pevné překážky na pozemní komunikaci podle § 29 odst. 2 silničního zákona nebo se zřízením a provozováním reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu podle § 31 odst. 4 silničního zákona, popř. stanovisko příslušného silničního správního úřadu podle § 38 odst. 3 silničního zákona. Tato stanoviska (souhlasy), jejichž vydávání zákon podrobněji upravuje, jsou pak ve smyslu § 44 odst. 1 silničního zákona závaznými stanovisky podle § 149 odst. 1 správního řádu. Jiný výklad § 44 odst. 1 silničního zákona by vedl k absurdnímu závěru, že jakékoli vyjádření (stanovisko) silničního správního úřadu by bylo nutno považovat za závazné stanovisko ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Takový výklad je nutno s použitím argumentu per reductionem ad absurdum odmítnout.

Z důvodů výše uvedených proto není závazným stanoviskem ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu vyjádření Úřadu městského obvodu Pardubice IV ze dne 25. 4. 2012, č. j. OIDŽPHS/1888/2011/2012, neboť nebylo vydáno na základě konkrétního zákonného ustanovení, které by upravovalo podmínky jeho vydání. Dostatečnou oporu pro vydání závazného stanoviska dle názoru krajského soudu neposkytuje žalovaným (a v samotném stanovisku) citované ustanovení § 40 odst. 5 písm. c) silničního zákona, dle kterého obce vykonávají působnost silničního správního úřadu ve věcech místních komunikací a veřejně přístupných účelových komunikací. Jedná se totiž pouze o obecné ustanovení vymezující působnost obcí jako silničních správních úřadů, v němž navíc není ani zmínka o vydávání závazných stanovisek (na rozdíl od § 40 odst. 2 písm. f/, g/, § 40 odst. 3 písm. f/ a § 40 odst. 4 písm. d/ silničního zákona). Obdobné závěry platí i pro § 4 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, neboť v tomto ustanovení je pouze výslovně vyjádřena zásada spolupráce orgánů územního plánování a stavebních úřadů s dotčenými správními orgány.

Nadto je třeba zdůraznit, že dle § 5 odst. 2 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů (dále též „vyhláška č. 286/2009 Sb.“), **odstavná a parkovací stání se řeší jako součást stavby, nebo jako provozně neoddělitelná část stavby, anebo na pozemku stavby, v souladu s normovými hodnotami, pokud tomu nebrání omezení vyplývající ze stanovených ochranných opatření.** Nejen z tohoto ustanovení, ale ostatně i z § 90 písm. d) stavebního zákona plyne, že k posouzení potřebného počtu odstavňích a parkovacích stání je příslušný stavební úřad, nikoli silniční správní úřad (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 120/2012 – 40, dostupný na www.nssoud.cz). To samozřejmě nebrání stavebnímu úřadu v tom, aby si vyžádal vyjádření silničního správního úřadu k žádosti žalobce, takové vyjádření však nelze (v tomto případě) považovat za závazné stanovisko ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu.

Lze tedy uzavřít, že námitka žalobce, že vyjádření Úřadu městského obvodu Pardubice IV ze dne 25. 4. 2012, č. j. OIDŽPHS/1888/2011/2012, není závazným stanoviskem ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu a ve věci byla aplikována právní norma, která na daný skutkový stav nedopadá (§ 149 odst. 3 správního řádu), je důvodná. Krajský soud proto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i potvrzující rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil (výrok I).

Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů či námitku, že žádost žalobce měla být projednána s účastníky podle § 87 odst. 1 stavebního zákona, je třeba uvést, že není možno správním orgánům vyčítat, že nereagovaly na všechny jednotlivé námítky žalobce či nenařídily ústní jednání v situaci, kdy vydávaly rozhodnutí s odkazem na § 149 odst. 3 správního řádu. V dalším řízení bude však mít žalovaný na zřeteli, že ve sféře veřejné správy platí, že funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí. Je proto nutné, aby se správní orgán vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené. **Nevypořádá-li se správní orgán s některou se základních námitek účastníka správního řízení, je napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí** (srov. – mutatis mutandis - např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 – 109, dostupný na www.nssoud.cz). **Současně platí, že nedostatek odůvodnění nelze nahradit podrobnou argumentací uvedenou ve vyjádření k žalobě** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, publikovaný pod č. 73/2004 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71, oba dostupné na www.nssoud.cz), neboť argumenty uvedené ve vyjádření k žalobě měly zaznít v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, a proto na takové dodatečné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nemůže být brán zřetel (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 - 58, či rozsudek téhož soudu ze dne 27. 6. 2011, č. j. 4 As 21/2011 - 60, oba dostupné na www.nssoud.cz).

V této souvislosti je třeba zdůraznit, že je v zásadě nadbytečné v odůvodnění rozhodnutí detailně popisovat průběh správního řízení (např. odůvodnění žalovaného rozhodnutí má bez poučení 8 stran, avšak odvolacím námitkám se žalovaný věnoval až v posledním odstavci na straně 7 a ve třech odstavcích na straně 8), ale je nezbytné především uvést, z jakých podkladů správní orgán při rozhodování vycházel, jaká skutková zjištění

z nich učinil, jak věc posoudil po právní stránce a jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků řízení a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu).

V dalším řízení se proto žalovaný podrobně vypořádá se všemi zásadními námitkami žalobce. **Pokud jde o výpočet potřeby odstavných a parkovacích stání, žalovaný především přesvědčivě zdůvodní, proč neakceptoval výpočet Ing. H. S.** (16 stání – z toho jedno pro osoby tělesně postižené) **a proč se přiklonil** (nadto v rozporu se stanoviskem, které sám označil za závazné ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu) **k výpočtu společnosti Atelier "AURUM", s. r. o.** (18 + 1 jedno stání pro osoby tělesně postižené). Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a ani z odůvodnění rozhodnutí žalovaného to totiž seznat nelze. Správní orgán prvního stupně pouze lakonicky konstatoval, že „*stavební úřad se s tímto posouzením* (míněno posouzení společnosti Atelier "AURUM", s. r. o. – pozn. krajského soudu) *s přihlédnutím k vlastním znalostem místních poměrů v ul. Komenského ztotožňuje*“. Tvzení žalovaného, že použil výpočet pro žalobce „*nejprůzračnější*“, též obstát nemůže, neboť jak žalobce správně namítl, pro žalobce „*nejprůzračnější*“ byl výpočet Ing. H. S.

Na tomto místě krajský pro úplnost připomíná, že znalecký posudek (odborné vyjádření) nemá ve správním či v soudním řízení správním privilegované postavení, nemá větší důkazní sílu než ostatní důkazy (resp. důkazní prostředky). Jde o důkaz (důkazní prostředek) jako každý jiný, platí pro něj všechny obvyklé zásady dokazování, zejména pak zásada volného hodnocení důkazů. Slepě důvěřovat závěrům znalce či jiné osoby s odbornými znalostmi by znamenalo ve svých důsledcích popřít zásadu volného hodnocení důkazů soudem či správním orgánem podle svého vnitřního přesvědčení, privilegovat znalecký důkaz (odborné vyjádření) a přenášet (v rozporu se zákonem) odpovědnost za skutkovou správnost rozhodování na znalce (popř. jiné osoby s odbornými znalostmi). V souladu s těmito principy bude v dalším řízení správní orgán prvního stupně i žalovaný hodnotit výpočty potřeby odstavných a parkovacích stání, které v řízení dosud opatřil. (Pokud jde o hodnocení znaleckých posudků /odborných vyjádření/, krajský soud v podrobnostech odkazuje na stať soudce Ústavního soudu Jana Musila dostupnou na <http://www.mvcr.cz/clanek/hodnoceni-znaleckeho-posudku.aspx>.)

Nedůvodnou naopak shledal krajský soud námitku žalobce, že mu byla stanovena příliš krátká lhůta k seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Ze správního spisu je patrné, že žalobci bylo dne 8. 11. 2013 oznámeno, že byly shromážděny veškeré podklady pro vydání rozhodnutí a že žalobce má možnost se k nim vyjádřit, a to ve lhůtě 7 dnů. Sedmidenní lhůtu nelze v žádném případě považovat - s přihlédnutím k povaze věci a k okolnostem případu (v odvolacím řízení byly podklady doplňovány pouze o sdělení Magistrátu města Pardubic /§ 149 odst. 4 správního řádu/) - za zcela dostatečnou.

IV.

Závěr a náklady řízení

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud žalované rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil (výrok I). Rozhodl přitom bez jednání, když podmínky pro tento postup byly splněny.

Současně úspěšnému žalobci (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) přiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) tvořených zaplaceným soudním poplatkem za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3.000,-- Kč.

V.

Obiter dictum

Vzhledem k tomu, že soudní kontrola veřejné správy je jednou ze záruk zákonnosti ve veřejné správě, krajský soud nemohl přehlédnout, že žalobce v řízení před správními orgány zastupovala fyzická osoba podnikající podle zák. č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů. Tato osoba, jak je krajskému soudu známo z úřední činnosti, účastníky řízení před správními orgány zastupuje opakovaně. Aniž by krajský soud jakkoli činnost této osoby, kterou již v minulosti jako zástupce (tzv. obecného zmocněnce) účastníků v soudním řízení správním nepřipustil (§ 35 odst. 6 s. ř. s.; srov. např. usnesení zdejšího soudu ze dne 14. 7. 2008, č. j. 52 Ca 29/2008-18), hodnotil (to necht' činí orgány, jimž zákon tuto povinnost uložil), připomíná (neboť je to v zájmu všech dotčených subjektů), že ačkoli není obecně vyloučeno, aby právní služby (např. sepisování smluv při realitní činnosti /srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2011, č. j. 5 Tdo 209/2011-35/) byly na území České republiky poskytovány např. i v souvislosti s určitou živností (striktnější stanovisko České advokátní komory je dostupné na http://www.cak.cz/assets/vestnik_cak_032012_ad_www.pdf /strana 80/), vždy je třeba dbát na to, aby vykonávaná činnost odpovídala obsahovým náplním jednotlivých živností (viz nařízení vlády č. 278/2008 Sb., o obsahových náplních jednotlivých živností, ve znění pozdějších předpisů). Např. u volné živnosti označené jako „*poradenská a konzultační činnost, zpracování odborných studií a posudků*“ nařízení vlády č. 278/2008 Sb. výslovně stanoví (viz bod 60. přílohy č. 4 k tomuto nařízení), že obsahem činnosti nejsou „...*ani právní porady (zejména zastupování zájmů jedné strany proti zájmům strany druhé před soudem nebo jinými právními institucemi nebo pod dozorem advokátů nebo jiných pracovníků soudu)*“.

Pokud přece jen k neoprávněnému poskytování právních služeb dojde, může se jednat o tzv. pokoutnictví (postaru též vinklářství, z německého Winkelschreiberei – viz http://cs.wikisource.org/wiki/Ott%C5%AFv_slovn%C3%ADk_nau%C4%8Dn%C3%BD/Pokoutnictv%C3%AD či <http://cs.wikipedia.org/wiki/Pokoutnictv%C3%AD>). Jde o jednání, jímž někdo neoprávněně, po výdělečném způsobu, obstarává právní záležitosti jiného. Omezováním nebo trestáním pokoutnictví je chráněn nerušený výkon advokacie. Od roku 1964 se již pojem „pokoutnictví“ jako zákonný pojem neužívá, pokoutnictví je však nadále omezeno např. § 27 odst. 2 občanského soudního řádu či § 35 odst. 6 s. ř. s. Citované právní normy opravňují soudy, aby nepřipustily zastoupení účastníka řízení osobou, která jako zástupce vystupuje v různých věcech opětovně. Kromě toho může být takové jednání posuzováno i podle § 251 trestního zákoníku jako trestný čin neoprávněného podnikání, je-li provozováno ve větším rozsahu (pokud jde o podrobnosti, lze odkázat na http://www.ipravnik.cz/cz/clanky/art_8579/neopravnene-podnikani-a-pokoutnictvi-v-souvislostech-nejen-trestnepravnich.aspx).

P o u ě n í :

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 7. května 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová